

Záhadné housle Nikola Žerebov

Staré rčení praví - „Co Čech, to muzikant.“ Osobně si myslím, že na to něco pravdy skutečně bude, protože ve svém životě jsem obklopena hudebníky a samozřejmě hudba je celý můj život.

Měla jsem dědu muzikanta, hrál na trubku a taky na klavír. Měl v mládí dokonce i svou kapelu. Já ho obdivovala, protože on hudbu miloval a celý život ho doprovázela. Moji maminku se taky snažil vychovávat k lásce k hudbě. Ta však bohužel žádné hudební nadání po něm nezískala, proto se snažil své veškeré znalosti a dovednosti aplikovat na mně.

V první třídě maminku přihlásil na flétnu, ale bylo to pro všechny v rodině strašné utrpení. Když mamka hrála, tak to všem skoro trhalo uši. Samozřejmě, že jí to nebavilo, tak to s ní nakonec děda vzdal. Usoudil, že pro zdraví všech, kteří musí poslouchat její hraní, tak je to nejlepší volba.

Když jsem se narodila já, děda si dal slib, že ze mě udělá muzikantku a to by v tom byl čert, aby to zase nevyšlo. Tentokrát dědeček měl štěstí, protože jsem po něm zdělila hudební sluch a co víc, hlavně lásku k hudbě. Každý z nás někdy zažil ten zvláštní pocit mravenčení uvnitř sebe a měl husí kůži při poslechu hudby, a pomyslel si, že by bylo úžasné umět taky na něco hrát. Naštěstí já měla to štěstí, že se mi to podařilo.

Hudbu jsem milovala, ale bohužel jsem měla často pocit, že když hraji na housle, tak to zkrátka není ono. Určitě víte, o čem mluvím. Je to jako s jídlem, každý má stejný recept na svíčku, totožný postup, ale ve finále od každého chutná jinak. A tak to bylo i se mnou při hraní. Mohla jsem na hudebních soutěžích hrát stejnou skladbu s nějakým mým konkurentem, ale on to zahrál lépe. Přitom oba jsme hráli na housle, technicky jsme byli na stejné úrovni, ale zkrátka od něj to bylo lepší. Samozřejmě, že konkurence vždy vyhrála. Někdy jsem měla pocit, že se málo snažím, i když to nebyla pravda, protože svůj veškerý volný čas jsem věnovala právě hudbě.

Vzpomínám si, jak mi děda k šestým narozeninám koupil první housličky. Říkával mi, že tyhle si půjčuji, protože ty pravé housle si mě musí najít. Teprve tehdy budu hrát naprosto dokonale. Moc jsem tomu nerozuměla, protože si myslím, že muzikant musí zvládnout hrát na nástroj, který má i vypůjčený. Děda říkával, že to určitě zvládne, ale nebude to takové jako s jeho vlastním, který má ohmataný a dobře ho zná. Pořád jsem se ho ptala, jak si mě vlastně najdou a on jen řekl: „Děvče, až to budou oni, tak to zkrátka poznáš.“

Když jsem oznámila dědečkovi, že jsem se dostala na konzervatoř, měl z toho neskutečnou radost. Tešil se, až mě uvidí poprvé koncertovat na jevišti zdejší konzervatoře našeho města, ale bohužel se toho již nedožil. Krátce předtím, než

jsem tam stihla ještě nastoupit, tak onemocněl a rychle zemřel. Alespoň se chudák moc netrápil, ale i tak mě pořád mrzí, že se toho nedožil, byl by snad na mě pyšný.

Po hudební soutěži, kterou jsem nevyhrála, byť jsem se na ni velmi pečlivě připravovala, tak jsem měla takovou smutnou náladu. Potřebovala jsem se trochu rozptýlit a tak jsem se rozhodla, že půjdu si udělat nějakou radost. Jako každé nedělní ráno jsem vyrazila na bleší trh.

Chodila jsem sem už roky, řekla bych už od mého dětství a to právě se svým dědou. Toto nedělní ráno bylo stejné jako každé jiné, přehrabovala jsem se zde ve starých věcech a hledala něco, co by se mi hodilo. Když má člověk štěstí, může přijít k docela vzácnému kousku za přívětivou cenu.

Vždy jsem obdivovala věci ze starých časů, líbili se mi věci, které připomínali dobu našich prababiček a pradědečků. Jako kdybych dýchala tu dobu, žila v ní. Měla jsem ráda věci, ze kterých na mě působila jejich historie. Kdykoliv někdo vyklízel starou půdu, chtěla jsem být u toho.

Tyto věci měli svůj příběh, vždy jsem přemýšlela nad tím, komu asi patřily. Co skrývají? Vintage a retro styl jsem milovala. V mém pokoji to dýchalo touto dobou. Pro někoho by to mohly být jen staré krámy a veteš. Mně se to však líbilo. Ale abych se vrátila zpět k svému příběhu, tohle ráno bylo nakonec jiné.

Už bylo téměř poledne a já si stále nic nevybrala, což kupodivu bylo divné. Většinou mám v tuto dobu plno věcí za pár korun. Proběhla jsem už skoro celé tržiště a na konci jsem spatřila stánek připomínající vetešnictví, plný různého harampádí.

Viděla jsem ho tu úplně poprvé a staršího prodejce jsem také neznala. Přišlo mi to zvláštní, protože jak říkám chodím sem odmala téměř každou neděli. Když jsem se na něj podívala, tak jsem si řekla, že ten pán je sice slušně oblečený a čistý, ale ten jeho oblek je několik desítek let starý. Řekla jsem si, že je to chudák. Nejspíš se dostal do tíživé finanční situace a teď musí rozprodávat to, co doma našel.

Když jsem k němu přišla, pousmál se na mě a řekl: „Dobrý den, už tu na vás čekám.“ Prodejce mě pozdravil skřehotavým hlasem, byl to stařík s bílým plnovousem, který působil dojmem, jako by si sem odskočil z pohádky. Nechápala jsem, co tím měl na mysli, už jeho pozdrav byl divný, ale říkala jsem si, že si mě možná s někým spletl. Já mu také odpověděla na pozdrav a dívala se na malém stolečku, co tam má rozloženého k nabídnutí. Hned mi do oka padli krásné housle z javorového dřeva. Zkusila jsem si na ně zahrát, byli tedy dost rozladěné, ale po nějaké době se mi podařilo je naladit. Když jsem poté na ně opět zahrála, tak ten zvuk byl naprosto dokonalý. Říkala jsem si, že to určitě není žádná náhoda. Bylo to, o čem tenkrát mluvil můj děda, housle si našli mě. Hned jsem zatoužila, aby byli moje.

Zeptala jsem se ho, kolik za něj chce a on mi odpověděl, že jen pět set korun. To mi přišlo málo a tak jsem mu dala aspoň o dvě stovky více. Vím jistě, že tak krásný kousek by jistě jinde prodal za několik tisíc. Poděkovala jsem mu a odešla domů. Cítila jsem v sobě takové čisté štěstí, nepopsatelné.

Při příchodu domů jsem se ihned rodičům pochlubila. Mamka řekla, že jsou nádherné a jsou jí povědomé. Měla pocit, že už ho snad někdy spatřila.

Po zbytek dne jsem na ně doma pořád něco hrála a pak přišel večer. Nasadila jsem si sluchátka na uši a pustila jsem si hudbu. K tomu jsem si otevřela rozečtenou knihu. To byl můj každodenní rituál. Dělala jsem to takto pořád před spaním, než mi ztěžkla víčka a já usnula.

V noci však moje mamka nemohla spát, pořád musela myslet na můj "úlovek" z blešáku. Hned brzy ráno tedy vyrazila na půdu a něco tam hledala. Já nechápala, co se tam dělá. Nakonec našla to, co se usilovně snažila najít. Bylo to zastrčené v šuplíku od staré komody.

Potom seběhla za mnou dolů do kuchyně a přinesla mi staré rodinné album. Bylo celé od prachu, dlouho ho nikdo z půdy nevzal. Chvilku uvnitř listovala a pak vykřikla, že už to má. Našla to, co hledala. Našla tam nějakou fotku, zřejmě byla moc důležitá, když si dala takovou práci ji najít.

Zrovna jsem pila čaj, jakmile jsem uviděla fotografii, tak jsem se zakuckala. Při uklidnění jsem se mamky zeptala, kdo je ten muž na fotografii vedle dědy. Byl to dědovo učitel hudby, pomáhal mu tenkrát dát dohromady kapelu. Na fotografii stál vedle dědy a v ruce držel housle. Ale nebyly to ledajaké housle, byly to ty, které jsem předchozí den koupila na blešáku!

V dalších dnech jsem si připomínala snad každý detail té události, kdy jsem housličky získala já.

Následující sobotu jsem se vrátila na trh a hledala jsem onoho záhadného muže. Nebyl tam. Ptala jsem se prodejců, kteří tam byli v blízkosti s ním minule a řekli mi, že ho neznají. Údajně ho tam viděli také poprvé.

Věřím tomu, že housličky ke mně doputovaly z jiného světa od mého dědečka. V očích se mi zaleskly slzy vděku. Za ně i za to, že mám svého anděla strážného. Cítím, že stále je tu někde se mnou...